

Krisztus és az ökrösgazda

Amikor Krisztus két tanítványával, Péterrel és Pállal a földön járt, útközben egy nagy vízhez ért. Nem tudtak átmenni rajta, leültek hát a partjára és vártak. Arra ment egy négyökrös gazda, üres szekérral. Kérték, hogy vigye át őket, de arra azt felelte nekik, hogy koldusokat nem fog szekereztetni. Utána jött egy szegény ember apró tinóival. Azt is kérték, hogy vigye át őket. A szegény ember így felelt:

– Jó emberek, szívesen átviszlek benneteket, tinóim ugyan olyan gyöngék, hogy nem tudom, elbírnak-e bennünket, de azért csak üljetek fel, lassacskán majd csak átmegyünk.

Át is vitte őket a másik partra. Ők megköszönték és továbbálltak. Péter az úton megszólította Krisztust:

– Uram, mit adunk annak az embernek azért, hogy átvitt bennünket?

Krisztus így felelt:

– Péter, mire ez az ember hazaér, mind a két tinója megdöglik.

– Nem jól van az úgy Uram! – ellenkezett Péter.

– De bíz jól van az Péter, mert ez az ember a miénk.

– És annak mit adunk, aki nem akart minket átvinni?

– Még négy ökröt adunk neki, mert még nem a mienk.

Annak, akinek sok van, még több adatik, akinek pedig kevés van, attól az is elvéteik, amije van. Legyen áldott az Úr neve mostantól fogva mindörökké. Isten az Úr, ki megjelent nekünk! Áldott, aki az Úr nevében jön! Adjon az Isten a kovácsnak kalapácsot, a csizmadiának árat és nekünk jó gabonát.